

Бистра Спасова

НЕСТИНАРКА

София, 2014

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Бистра Спасова, автор, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-383-2

БИСТРА
СПАСОВА

НЕСТИНАРКА



*Тази книга е художествена измислица
и всяка прилика с действителни лица, събития и места
е абсолютно случайна!*

Пролог

*Атлантическият океан,
12 юли, сряда*

Носът на „Арабела“ се издигаше над вълните, после пропадеше и отново поемаше нагоре между сивите гърбове на делфините. С опънатите си платна яхтата летеше с максималната скорост от десет възела, а вантите свиреха от вятъра.

– Ако духа все така, до утре ще стигнем в лагуната – каза Хенри и се вмъкна до мен в кокпита.

– Надявам се да изпреварим отлива поне с час – отвърнах аз.

С Хенри се запознахме преди седем години, когато започнах работа в лондонския отдел на Агенцията за разследване и превенции. Допреди девет месеца, когато се пенсионира, той бе моят партньор и благодарение на него от високомерен фукльо се бях превърнал в мъж. Наскоро загуби жена си. Здравото му тогава тяло сега бе отслабнало и скулите изпъкваха под кожата на лицето му.

– Смятам да ти оставя „Арабела“, Питър; знам, че ще се грижиш за нея.

Изругах наум: Хенри направо не приличаше на себе си.

– Стегни се, ако обичаш и се приготви да поемеш руля.

– Стана ли време вече? Отмести се, за да видя чарт-плотера – Хенри намести очилата си и проследи курса. – Добре, поемам.

Прехвърлих му управлението и седнах до него. От време на време някоя по-голяма вълна издумтяваше под кила и гребенът ѝ надвисваше зад главите ни. По гърба ми преминаваха тръпки, но номерът с преодоляването на страха е да не се обръщаш назад.

– А твоето оправдание какво е? – обади се Хенри.

– Оправдание за какво?

– За начина, по който изглеждаш, Питър. Знам, че от месец си в отпуск, макар че се появи като мокро куче на вратата ми само преди ден. Говорих с Бейли.

– И той каза?

– Само спомена, че трябва да те върна във форма, дори ако се наложи да те хвърля в морето и да те влача зад борда, докато ти промия главата.

– Доста находчиво.

– Старите кошмари ли се върнаха?

Поклатих глава. Кошмарите никога не си бяха отивали. Само малко се разреших през последните години. Те бяха част от спомените ми... разкъсаните тела, дупките от снарядите и очите на онези деца... Не бе възможно да изчезнат завинаги, но това нямаше нищо общо със състоянието ми в момента... или имаше?

– Не бива да продължаваш така, момче. Познавам те, малодушието никога не ти е било присъщо, нито пък отчаянието.

– Не съм отчаян, Хенри. По-скоро мисля, че съм объркан.

– В моето състояние не мога да направя много, освен да ти помогна да подредиш мислите си.

– Това е дълга история, Хенри, но не е свързана с онази война. През изминалия месец опитах да си изясня събитията, които преживях. Рових в интернет, ходих в библиотеките. Изчетох всичко, което ми попадна пред очите, дори старите вестници.

– Знаеш ли, Питър, понякога, за да стигнеш до истината, се налага да спреш и да погледнеш на живота си отстрани – като на река, която тече край теб. В началото тя е мътна, но после водата постепенно отнася въпросите и се избистря. Тогава започваш да се чудиш как по-рано не си видял отговора, който е бил пред очите ти през цялото време.

– Ако го има.

– Винаги го има, Питър, и обикновено е много прост.

– Май не си загубил желание да ходиш на лов за отговори, Хенри?

– Мисля, че не съм го закъсал чак толкова.

Прогнозата за идващата нощ бе благоприятна. Погледнах към небето – вятърът бе подгонил облаците надолу към водата и те приличаха на хвърчила с раздърпаните си опашки. Хенри бе приседнал до руля и вятърът развяваше косите му.

– За да схванеш цялата картина, трябва да разкажа не само онова, което видях. Има събития, които само си представям как са се случили. Представям си ги по това, което изчетох през последния месец, а после ги подредих – като парченца от пъзел.

– Тогава давай от самото начало, момче.

Затворих очи, за да си припомня:

– Всичко започна преди шест седмици...

I.

*Ню Йорк, неделя,
28 май, 2,50 ч.*

Залезът искреше върху повърхността на океана. Вълните достигаха върха на скалата и се пречупваха в разпадаща се дъга. Левият ми крак се натъкна на мокър участък и загубих равновесие. С ужас осъзнах, че се плъзгам по зъбера към десетметровата пропаст, в дъното на която блестеше водата... Изведнъж в пространството около мен зазвуча „I feel good“ – песента сякаш иронизираше последните мигове от живота ми...

Бавно отворих очи. През размиващата се пелена на кошмара песента на Джеймс Браун продължаваше да звучи все по-силно и по-силно. Върху нощното шкафче мобилният ми телефон подскачаше от вибрациите. Разтърсих глава, натиснах слушалката и изхриптях:

– Уайли.

– Питър, съжалявам, че те събуждам – в гласа на капитана наистина се долавяше съжаление. – Трябва да хванеш полета на „Бритиш Еървейз“ от Джей Еф Кей в пет и половина. Линда вече направи резервация и чек-ин онлайн.

Линда Смит беше моят партньор и фактът, че капитан Уилям Бейли е прекъснал и нейния отпуск, означаваше, че се е случило нещо нетърпящо отлагане. Не по-малко сериозно бе и това, че Бейли се обаждаше лично, вместо да възложи това на секретарката си. Започнах работа в лондонския отдел на агенцията преди близо седем години и едва сега бях успял да взема първия си по-дълъг отпуск. Преди два дни най-сетне пристигнах при родителите си в родния квартал „Ню Брайтън“ в Ню Йорк и часовата разлика още ме измъчваше.

– Какво е станало, Бил?

– Саламандъра отново излезе на сцената. Трябваш ни тук, Пит. Постарай се да не изпуснеш самолета. Лек полет.
– Доскоро.

Потърках наболата си брада. „Саламандър“ бе кодовото име на извършителя на две неразкрити досега убийства, разследвани в Америка и Европа. Въпреки безсънните нощи на отдела горещите следи не бяха довели до резултат и разследването забуксува.

Нямах време за закуска. Внай-добрия случай щяха да са ми необходими поне час и половина, за да стигна от Статън Айлънд до летището. Не помнех нито един номер на таксиметрова компания и слязох да потърся телефонния указател. Вече бях долу, когато ми хрумна, че мога да ползвам смартфона като такъв. Май започвах да остарявам, след като не съм в синхрон с възможностите на техниката в наши дни. Долових движение зад гърба си.

– Случило ли се е нещо, Пит?

Майка ми притежава инстинкт на дива котка и безпогрешния слух на английски сетер.

– Служебно обаждане. Налага се да хвана самолета за Лондон в пет и половина. – Притиснах я към себе си и прошепнах: – Съжалявам...

– Ще направя кафе – кимна тя и приглади една сребърна кърпича зад ухото си. – Ще събудя баща ти и след това ще те закарам до летището.

Голям щастливец съм с такава майка. Не си спомням някога да е губила време да се тюхка на изненадите, сервирани от съдбата. Практичният ѝ подход към всяка ситуация винаги ми е помагал да контролирам собствените си негативни емоции. И двамата изпитвахме дълбоко разочарование от случващото се, но знаехме, че няма какво да направим, за да осуетим пропадането на плановете ни за семейна ваканция.

– Не се тревожи, мамо, ще извикам такси.

– Няма проблем, Пит, ще те закарам. Така с баща ти ще имаме още малко време да ти се порадваме.

Както казах, майка ми не задава излишни въпроси и във всяка ситуация намира нещо положително. Двадесет минути по-късно тримата вече бяхме оставили Харвард авеню зад гърба си и пътувахме по булевард „Виктория“ към подхода за летището.

II.

*Летище „Хийтроу“,
28 май, неделя, 17,45 ч.*

– Уважаеми пътници, току-що кацнахме на летище „Хийтроу“. Моля да не разкопчавате предпазните колани и да останете по местата си до окончателното спиране на самолета...

Краката ми бяха изтръпнали, макар че седалката бе повече от удобна. Бях се събудил, преди снижаването на самолета да започне – значи преди около петнадесет минути, но все още усещах иглички от възстановяващото се кръвообращение. Без да обръщам повече внимание на краката си, станах. Едно намигване и обезоръжаваща усмивка смекчиха недоволния поглед на стюардесата.

Когато предишният ми партньор се пенсионира, Скотланд Ярд реши да прикрепи свой офицер към всеки отдел в агенцията и прехвърли Линда от Единбург на неговото място. Бях неприятно изненадан от назначението не само защото очаквах някой с повече опит, но и защото не се виждах в ролята на ментор на някаква хлапачка, чийто опит се изчерпваше с няколко тренировки в школата за обучение. Разликата между теорията и практиката в нашата професия е нещо подобно на разликата между секса и любовната лирика. В агенцията обикновено наричаме школата „пансион за благородни девици“. На всичко отгоре госпожицата се оказа заклет пушач. Когато я посрещнах на летището миналия октомври, забраната за пушене на публични места отдавна беше влязла в сила, така че още преди да натоварим багажа, се наложи да я изчакам да задоволи никотиновия си глад в зоната за пушачи при аварийния изход. Забраната се отнасяше и за служебните автомобили, затова не се съмнявах, че

и днес, осем месеца по-късно, Линда ще се запъти натам, след като ме посрещне.

Тя се беше подпряла на парапета сред куп посрещачи, точно до един синеок пакистанец с табела „Езикова школа Бритиш Ист“. Изглеждаше уморена и недоспала. Зачудих се какво ли ѝ е коствало да обясни на годеника си, че трябва да прекъснат обиколката на Нормандия. Джери е полуфранцузин, полуянки. По мое мнение генетиката не бе успяла да комбинира сполучливо положителните качества на двойния му произход, но поне едно не можеше да му се отрече – той искрено обичаше Линда, направо я обожаваше.

– Добре дошъл. Как беше полетът?

– Почти не го усетих с помощта на двойната доза сънотворно от формулата на стария Джек Даниел. Как си, Линда? Имаше ли голямо вълнение през Ламанш?

– Нямам представа. Бил ми прати „Чесна“.

Подсвирнах от изненада. Аз бях летял с бизнес класа, а Линда с бизнес самолет... Агенцията няма навика да глези служителите си. Значи това, на което се беше натъкнал Бейли, е достатъчно сериозно, за да оправдае този разход.

– С каква информация разполагаме? Бил ми каза само, че Саламандъра се е разбудил.

– Ново убийство със същия почерк, този път в Плашет парк. Жертвата е жена на тридесет и шест години. Когато пристигнах, температурата на жарта надхвърляше двеста градуса. За да стигнем до тялото, се наложи да изчакаме пожарникарите да я изгасят и да разринат пътека. В жабката пред теб има снимки от местопрестъплението.

Отворих папката. Трупът на жената лежеше в средата на малък кръг гола земя. Тялото бе свито в ембрионална поза с кръстосани пред гърдите ръце. Главата беше обърната на север, а ходилата на свитите крака сочеха югозапад. Дантелената украса по ръбовете на дългата роба беше опърлена. Въпреки че белият плат бе покрит със сажди, на снимките ясно се виждаше контрастът на тялото с черната пръст. Наподобяваше сюрреалистично произведение на изкуството. Около малкия кръг бе очертан по-голям кръг, покрит с тлеещи въглени. Усетих как Линда потръпна, докато се взирах в панорамната снимка на местопрестъплението.

– Провери ли за камери в района? – запитах, без да откъсвам поглед от снимката.

– Да. Две пред библиотеката на Ист Хем, още четири на кръстовището на Плашет Гроув с Удхаус Гроув, както и по една на Линкълн Роуд и Шроусбъри Роуд. Взехме записите. Деби и Греъм ги гледат в момента.

– Лабораторният анализ на въглените?

– Жарта е от изгорени дърва – дъб. Пит, не мога да повярвам, че това се случва отново. Та това е Лондон, за Бога! Направо се побърквам при мисълта, че трябва да обходим съседните сгради и да разпитаме стотици хора.

– Кой е дежурният патолог?

– Шелби Мартинес. Преди час още работеше по доклада.

– Май нощта ще е дълга, трябва да се заредим с кафе.

– Машината в офиса издава странни звуци и Деби извика техник.

– Завий към Гара Виктория, ще вземем от италианското.

Линда ми хвърли поглед, изпълнен с подозрение, и се засмя:

– С колко господата Даниелс се срещна в самолета? Сигурен ли си, че няма да получиш ускорено сърцебиене от черното еспресо?

Намек, прикрит със загриженост – типично за Линда. Напоследък злоупотребявах с кофеина, а любимото ми еспресо е доста различно от напитката, която моите сънародници наричат кафе.

– Не се тревожи – отвърнах, – от твоето шофиране вече свикнах да се справям с по няколко микроинфаркта на ден.

Както винаги, Линда лавираше между колите, запазвайки висока средна скорост и състезавайки се за първото място пред светофара. Сякаш участваше в рали и не можеше да допусне някой друг да грабне титлата под носа ѝ. Това обикновено ми костваше доста разплати с шефа на Пътната полиция. Дъждът намаля и сенките на облаците запълзяха по сградите. Замислих се, че убиецът винаги намира начин да извърши престъплението, когато не вали. Вероятно се консултира с почасовата прогноза на Би Би Си. Това бе третото убийство на Саламандъра, което автоматично пращаше извършителя в графата на серийните убийци. Въпреки че не бях убеден в пола му, предпочитах да го наричам „него“ вместо „нея“. Липсваха данни за сексуален кон-

такт, но според статистиката серийните убийства обикновено са дело на представителите на силния пол.

Кафенето се намираще на четири преки от сградата на Ню Скотланд Ярд, в която се помещаваше и агенцията. Едно от предимствата на нашия отдел бе, че служебните автомобили притежаваха специален пропуск за паркиране във всяка зона на града. Когато излязох от колата, вече се здрачаваше и измитите от дъжда улици блестяха под светлината на лампите. Тънки струйки вода се оттеждаха покрай бордюра. Вдъхнах появилия се вятър и усетих познатия мирис на река, примесен с дъх на трева и пръст. Въпреки че Ню Брайтън бе останал на хиляди мили отвъд океана, внезапно добих усещане, че съм се завърнал у дома.

В кафенето бе приятно топло и сухо. Ухаеше на прясно смляно кафе, канела и „Ърл Грей“. Зад плота усмихнатото кръгло лице на сенъора Скиавоне бе наполовина скрито от поизпразнени от следобедните сладкиши тави. Ръцете ѝ чевръсто обработваха поръчките, сякаш жонглираха независими една от друга, опаковайки парчета ябълков пай и наливайки чай или кафе едновременно. Когато влязохме, дъщеря ѝ Лорета тъкмо подаваше книжен плик на висок пъпчив младеж. Тя ни махна с ръка и подвикна:

– Ха, кого е довял вятърът?! Здравейте! Ако не ме лъже паметта, щяхме да се видим отново в края на юни? Две къси в картонени чаши – познах ли?

– Както винаги – засмях се аз.

– Завий ни и четири от онези канелени кифлички с шоколадов пълнеж – допълни поръчката Линда.

– Дадено.

Оставих една банкнота на плота. Лорета ми върна рестото, забодее един пластмасов кламер върху ухаещия на кифлички книжен плик и плъзна към мен две изпускащи пара чаши, натикани в картонена подложка с дръжка.

– Да ви е сладко! Чао.

– Чао.

Навън вятърът се беше засилил. До кафенето предлагаша бърза закуска – основно турски дюнери. Забелязах, че някой най-сетне е наел помещението от другата страна на улицата, точно до аптеката. Над вратата висеше огромен жълт транспарант с обещено над изрисуваните тропически палми слънце, сребрист

пясък и теменуженосино море. Точно срещу лъчите на слънцето с големи небесносини букви бе изписано *Туристическа агенция „Съни Плейсис“*. Вътре и отвън пред входа, на тротоара, на групички по двама-трима, официално облечени хора държаха чаши с бяло вино. Вятърът подмяташе балоните, завързани върху дръжката на вратата. Сини и жълти балони. Две огромни палмоподобни цветя в керамични кашпи подпираха отворените врати и ги предпазваха от поривите на вятъра. Дизайнерът на „Съни Плейсис“ вероятно страдаше от погрешното убеждение, че жителите на кралството живеят в постоянен мрак и бе решил да компенсира това обстоятелство, пренасяйки тропическата атмосфера на пъпа на града. Според мен не се бе справил съвсем удачно. Няколко тийнейджърки раздаваха флаери на минувачите. Една от тях ни се усмихна и пъргаво притича през улицата, подавайки на Линда две от диплянките. Бяха сгънати като пътна карта и върху първата им страница се мъдреха същата картина и синият надпис от транспаранта. Линда благодари и ги пхна в джоба на якето ми.

– Съжалявам за спама, Пит, но не искам да разочаровам момичетата. След като завием зад ъгъла, ще изхвърля флаерите в първата кофа за смет.

– Може пък да им хвърлим по един поглед. Къде предпочиташ да хванеш тен – на Карибите или в Индия?

– Като вземем предвид, че в момента би трябвало да съм в отпуск, май единствената ми надежда за тен ще си остане солариумът – въздъхна Линда. – Окей, все пак ще ги прегледам. Новите агенции обикновено предлагат туристически пакети на промоция. Покажи ги на Фиона, а аз на Джери и можем да планираме нещо заедно, две седмици на Борнео например...

„Пак се почна...“ – помислих с досада. Така и не разбрах защо Бил ми натресе за партньор тази кукла, чиято фигура бе по-подходяща за корицата на списание, отколкото за агент, и с която бях вързан през цялото работно време – доста разтегливо понятие в агенцията. Линда се числи към интернет поколението, което според мен налага твърде къса дистанция в общуването (може би защото рядко го практикува офлайн). Ако приемех предложението ѝ, това означаваше да я търпя и по време на ваканцията. Представата да пия сутрешното си кафе на морския бряг в компанията на двете дами и неврастеник

като Джери не съвпаднаше с идеята ми за приятно прекарване. Въздъгнах.

– Линда, моля те... Знаеш, че с Фиона нямаме връзка в този смисъл. Трябва ли да го обяснявам всеки път когато ти хрумне нещо такова?

– А аз всеки път ти повтарям, че тя има друго мнение по въпроса. Толкова е очевидно. Само ти ли не го забелязваш, или симулираш емоционална слепота? Както и да е, след като нищо не ти пречи да се виждаш с нея тук, не виждам защо това е пречка да я вземеш със себе си, вместо да прекарваш ваканциите си сам.

Стана ми смешно от това покровителствено и някак майчинско отношение, което тази млада жена (скоро пораснало дете) проявяваше към мен. Все пак някои неща не можеш да ги споделиш с дама, дори това да е партньорът ти. Отговорих наум: „Защото присъствието на Фиона понякога е твърде натоващо и обсебващо. Двама егоисти на едно място трудно могат да прекратят заедно повече от едно денонощие.“ Едва ли можех да обясня на Линда, че за единак като мен подобна неангажираща и чисто сексуална връзка е най-добрият вариант, особено след като си прехвърлил четиридесетте. С професия като моята дългосрочното обвързване е трудно постижимо, дори и да намериш подходящия човек. Фиона бе красива, палава и винаги готова да скочи в леглото. Обичаше да върши добри дела и дори се бе записала като доброволец в един приют за сираци. За съжаление, хубавите ѝ качества се изчерпваха дотук. Тя бе способна да направи грандиозен скандал на всеки сервитьор. Държеше се надменно с продавачките в магазините, не зачиташе мнението ми при избора на храна, дрехи или дори филми. От години се опитваше да ми наложи собствения си дневен режим, здравословен, разбира се. Все пак, каквото и да си мислеше Линда, с Фиона бяхме постигнали разбирателство по един важен въпрос – този за характера на нашата връзка.

Охраната вдигна ръка за поздрав, докато магнитните карти регистрираха времето на пристигането ни в агенцията. Асансьорът безшумно тръгна и меко спря на дванадесетия етаж. Моят джоб и дамската чанта на Линда зазвъняха едновременно с отварянето на вратите. Дебора притискаше с лявото си рамо телефо-

на до ухото си и двамата с Греъм се канеха да влязат в кабинката. Тя ни видя първа и затвори телефона.

– Тъкмо ви звънях. Хайде, добре сте дошли и давайте обратно надолу.

Двамата се намъкнаха в асансьора и Линда натисна бутона за слизане в паркинга.

– Хммм... „Сицилианско небе“ с канела. Добре си направил, че си взел вечеря. – Греъм разшири ноздри и посегна към чашите с кафе.

– Долу лапите! – реагирах аз.

– Това е антидот срещу самолетното сънотворно на Питър – поясни Линда, но като видя вдигнатите от почуда вежди на Греъм, допълни: – ...по рецептата на стария Джак Ди.

Греъм кимна с разбиране. Потърках очи и запитах:

– Закъде сме се разбързали?

– На дока в Гринуич са откраднати двадесет и пет кубика дървен материал – отвърна Дебора. – Преди малко се обади Дик Макнийл от Шести район, съобразително ченге.

Познавах Дик от вечерите, които прекарвахме заедно, преди „Къти Сарк“ да изгори. И двамата бяхме запалени на тема ветроходство. След пожара продължихме да се срещаме на чаша бира в един пъб близо до Темза, в който се събираха докерите и където веднъж седмично бърбяхме за яхтите и какви железни моряци е имало в миналото. С нетърпение очаквахме времето, когато великият клипер ще възкръсне от пепелта. Чудно колко много неща се бяха случили през последните седем години. Имах усещането, че съм живял в този град в предишен живот. Тези нелепа мисъл ми беше толкова чужда, че изругах наум – не вярвах в преражданията. Изглежда, преждевременното напускане на родния дом ме бе направило податлив към сантименталности. Вечерният вятър ме отрезви.

– Дървен материал? Греъм, колко кубика са необходими, за да се направи килим от жар върху тринадесет квадратни метра?

– Чакай да видя...

Една от уникалните способности на Греъм бе, че за секунди мозъкът му ставаше същински калкулатор и конвертор на мерни единици. И сега той замърмори нещо под носа си:

– Тринадесет квадратни метра са почти шестнадесет квадратни ярда. Според моите изчисления, за да се покрийт с жар, са нужни между три и четири кубически метра дървен материал.

Това означаваше, че убиецът се е заредил с гориво за поне още пет клади. Надвисна мълчание, в което всеки от нас обмисляше каква е вероятността случаите да не са свързани или излишният материал да бъде използван в строителството например.

– Според лабораторния доклад дървата, ползвани от Саламандъра, са били от дъб – замислено отбеляза Линда, докато вдигаше багажника, за да може Деби да прибере куфара с набора на криминалиста, който наричахме „К-пакета“.

– Ама тук няма място! Това твоят багаж ли е, Пит? – Дебора стоеше с куфара в една ръка и с фотоапарат в другата.

– Сега ще го пренаредя – отвърнах.

Тръгнах към нея, но Греъм ме изпревари. Той взе „К-пакета“, напъха се на задната седалка и го сложи върху коленете си. Дебора се настани до него. Две минути по-късно летяхме на изток с включени светлини и Линда лавираше отново. Въпреки че англичаните твърдят, че ползват правилната страна на платното, за мен шофирането вляво все още бе предизвикателство. Кафето беше изстинало. Отпих глътка и отворих плика с кифлите. Бяха се спаружили, но все още ухаеха апетитно. Протегнах ръка:

– Добре, от мен да мине; кой иска „Сицилианско небе“?

III.

*Лондон,
28 май, неделя, 19,25 ч.*

Капитан Уилям Бейли спря автомобила пред високата желязна порта. Погледна ръцете си – почти бяха спрели да треперят.

Когато Дебора му съобщи името на жертвата, краката му отмаляха. За първи път му се случваше емоциите да вземат връх над дълбоко вкоренения му самоконтрол. Колко жени можеха да носят името Мариан Стоун? Той се взря в цветната разпечатка. От снимката с паспортен формат се усмихваха две сини очи. Малко хора се усмихваха с очите си. Това бе тя – малката Буба. Така я нарече баща ѝ – сър Фредерик Стоун, когато дъщеря му започна да пъзла по-бързо, отколкото бавачката можеше да ходи. Прякорът прилегна на пъргавото малко момиченце и си остана. Уилям Бейли така и не се ожени. Неговото семейство беше това на приятеля му Фред. Буба бе седяла на коленете му. Той бе градил пясъчни замъци с нея. Беше я учил да плува и да лови риба, бе приспивал кукли и дори бе плакал, когато погребяха Ту, нейния любимец – златист голдън ретривър. Мариан беше част от неговото семейство...

Бейли погледна към камерата, монтирана на колоната до портата, и откопча колана, който се прибра със свистене в гнездото. Свали кобура от рамото си и го набути в жабката. Щракна ключалката на скритото отделение, пушна ключа в джоба си и пое дълбоко въздух. Искаше му се да е на хиляди мили далеч от това място, но не можеше да допусне Фред и Елен да научат за станалото от друг. Бейли протегна ръката си през прозореца и натисна звънеца. Портата се отвори и Бил подкара колата по чакълестата алея между дърветата.

IV.

*Лондон,
28 май, неделя, 19,30 ч.*

Доктор Шелби Мартинес разтри основата на носа си и отново постави очилата си. Възря се в листа пред себе си и въздъхна. Откакто прие назначението си като патолог в агенцията, рядко се прибираше навреме. Днес бе изпуснала мача на петгодишния си син, а в момента отново закъсняваше за вечеря. Надяваше се съпругът ѝ да прояви разбиране. Не можеше да довърши доклада си, без да направи още един тест. Непредвиден и непланиран, но крайно необходим тест. Резултатите от него можеха най-сетне да разкрият самоличността на убиеца – стига да има данни, с които да се сравнят, разбира се. Все пак това, което бе установила, бе нещо ново, нещо различно от предните случаи и можеше да доведе до пробив в разследването. Шелби сложи ръкавици и зареди пробата в центрофугата.